

Ο καμπινές της Εύας

Ακόμα και το πιο φίνο, λουλουδένιο κορίτσι με λεπτή μεσούλα, άπειρα υποκοριστικά να την περιγράψουν, απαλά μαλλάκια και δέρμα μετάξι ζαχαρωτό, ναι, ακόμα και αυτό, κάνει κακά του. Ένα τέτοιο κορίτσι ήταν, είναι και θα είναι εις τον αιώνα τον άπαντα η Εύα. Κούκλα, αλλά με έντερο.

Οι γονείς της Εύας αποκαλούσαν τα κακά «μπιμπί» και δεν χρησιμοποιούσαν ποτέ δημοφιλέστατες στα περισσότερα ελληνικά σπιτικά λέξεις όπως «χέζω», «κλάνω», «κατουράω». Η Εύα μέχρι τα σαράντα της δεν τα πήγαινε καλά με αυτές τις λέξεις ή με τους ανθρώπους που τις χρησιμοποιούσαν δήθεν μου τάχα μου ανέμελα, με την άορατη υποσημείωση της φυσιολογικότητας και της ανθρώπινης λειτουργίας. Οι ίδιοι άνθρωποι, συχνά, δυσκολεύονταν να μιλήσουν για τους οργανισμούς τους, για τα δάχτυλα που τους χώνει το ταίρι τους μες στο μουνί ή στον κώλο τους, για την γραμμή από σάλιο που κρέμεται από

τα χείλια καθώς φτύνει το γεννητικό όργανο λίγο πριν την σεξουαλική πράξη ή και κατά την διάρκεια.

Με όλα αυτά, η Εύα δεν είχε κανένα απολύτως πρόβλημα. Όμως, όποτε την έπιαναν τα κάκα (η ισπανική εκδοχή της λέξης «κακά», έτσι τα αποκαλούσε ένας γκέι κολλητός της και της ταίριαζε πολύ ως εκφορά) σε σπίτι γκόμενου ή στα ξενοδοχεία/ενοικιαζόμενα/Airbnb των κοινών διακοπών, προτιμούσε να πεθάνει, παρά να τα κάνει. Το είχε εκμυστηρευτεί, εννοείται, στην ψυχιάτρό της. Λύση δεν βρισκόταν για πολλά χρόνια. Χρόνια κατά τα οποία παρακολουθούσε ατάραχους τους άντρες της να ανακοινώνουν απλά και ξάστερα ότι «πάνε λίγο τουαλέτα», να κάνουν την ανάγκη τους και, ανακουφισμένοι, πλυμένοι, καθαροί, να εξέρχονται της τουαλέτας για να συνεχίσουν την ζωή τους. Ένας, μάλιστα, όταν ξαλάφρωνε, είχε ερωτικές ορέξεις μετά. Η Εύα το ζήλευε αυτό. Φοβόταν μήπως της ξεφύγει καμιά πορδή πάνω στην ερωτική πράξη, μήπως φάει κάτι που θα την πειράξει στο εστιατόριο και μετά στο sleeper υπάρξει πρόβλημα, ανησυχούσε όταν ξέμενε δυο και τρεις μέρες σε σπίτι αγαπημένου, γιατί πόσο θα μπορούσε να κρατηθεί και όλα αυτά.

Μεσ στην τουαλέτα της είχε κεριά, σαπουνάκια, άλατα, αιθέρια έλαια, αποξηραμένα άνθη, αρωματικά για την λεκάνη, στικς και όλα τα συναφή που εξασφαλίζουν έναν πολιτισμό κόντρα στις δυσάρε-

στες οσμές. Όταν έκανε τσίσα και ήταν άλλος απ' έξω (σε δημόσιες ή σπιτίσιες τουαλέτες), πατούσε το καζανάκι να μην ακουστεί ο ήχος των ούρων όταν συναντά το νερό της λεκάνης. Η Εύα είχε ένα σωρό προβλήματα στην ζωή της και είχε από πάνω κι αυτά τα άγχη. Κακόμοιρη, Εύα.

Η Εύα δεν ήταν ακριβώς μόνη σε αυτό. Εκατομμύρια γυναίκες σε όλον τον πλανήτη βίωναν αυτή την έλλειψη άνεσης με τα θέματα ούρων και κοπράνων και αερίων. Ακόμα μία από τις συνέπειες της πατριαρχίας, διάβαζε. Ακόμα μία από τις αποδείξεις ότι η γυναίκα έχει ενσωματώσει το ανδρικό βλέμμα, άκουγε. Ακόμα μία από τις καταπιέσεις της κοινωνίας εις βάρος των γυναικών. Ακόμα μία μαλακία, σκεφτόταν. Αυτή ακόμα και τις φίλες της ντρεπόταν – εκτός από μία, ίσως, στο σπίτι της οποίας πάντα ένιωθε άνετα και ξαλάφρωνε και αφηνόταν όποτε αυτό χρειαζόταν.

Σαράντα χρονών και δύο εβδομάδων γνώρισε τον άντρα της. Ντρεπόταν κι αυτός να κάνει κακά του με άλλον άνθρωπο στο σπίτι. Δεν χρησιμοποιούσε ποτέ δημόσιες τουαλέτες, πλην έκτακτης ανάγκης. Το συζήτησαν μαζί (κατά τύχη) σε ένα από τα πρώτα τους ραντεβού. Όταν έκαναν το πρώτο τους παιδί, άλλαξαν μαζί την πρώτη του λερωμένη πάνα. Κι ερωτεύτηκαν ακόμα περισσότερο στην θέα των βρομερών σκατών του βλασταριού τους. Γελούσαν πολύ με αυτό το θέμα.

Αλλά πάντα, στα ξενοδοχεία, όταν κανείς ήθελε να πάει στο μπάνιο, ο άλλος έκανε μια βόλτα. Ή ένα τσιγάρο στο μπαλκόνι. Αν είχε μπαλκόνι το δωμάτιο. Τυχερή, Εύα. Να ήταν ο καμπινές το μόνο πρόβλημα των ζευγαριών τη σήμεραν...

Η Χατερίνα αποφασίζει να στείλει ένα μείλ

αλημέρα Μίλτο,

ελπίζω να είναι όλα καλά. Σου γράφω αρχικά γιατί θέλω να κανονίσουμε κάποια στιγμή πριν φύγεις για καλοκαιρινές διακοπές, να μου δώσεις το φουλάρι που είχα ξεχάσει σπίτι σου εκείνο το μεσημεράκι που μου είχες μαγειρέψει μακαρόνια με κιμά.

Επίσης, με αφορμή αυτό το μείλ, θέλω κάπως να σου πω ότι, περνώντας κάποιο χρόνο μαζί σου, χάρηκα και πέρασα ωραία. Νομίζω (και βασιικά, ελπίζω) να ισχύει το ίδιο και για σένα.

Ωστόσο, επειδή είμαι λάτρης της σαφήνειας και δεν αγαπώ τις θολές και περίεργες καταστάσεις, πρέπει να σου ομολογήσω ότι η περίοδος της γνωριμίας μας συνέπεσε με διάφορα ζόρικα σκηνικά στην ζωή και των δύο μας: ο πατέρας μου μπήκε νοσοκομείο, η κόρη σου έκανε το coming out της, το σκυλάκι σου αρρώστησε, η κολλητή μου χώρισε... Πέσαν όλα μαζί και, έτσι, θεωρώ πως δεν είχαμε την ευκαιρία

να γνωριστούμε με τον τρόπο και στον χρόνο που μας άξιζε και θα μας βοηθούσε στάνταρ να καταλάβουμε αν χάνουμε τον καιρό μας ή όχι. Εννοώ, στο μεταξύ μας.

Έχω, λοιπόν, την ανάγκη να ξανασυστηθώ. Σε σένα. Είμαι ένα κορίτσι που έφυγε από την επαρχία στα 21 του, αφήνοντας την οικογενειακή επιχείρηση και κάποια σχέδια των γονιών του για εκείνο. Σπούδασα αισθητική με δικά μου λεφτά, ενώ παράλληλα δούλευα μπαργούμαν τα καλοκαίρια. Με χαλάρωνε πάντα να ασχολούμαι με το δέρμα και τα μαλλιά και τα νύχια των δύο μικρότερων αδελφών μου – της μικρής είχα δοκιμάσει μια φορά να της βάψω τα μαλλιά με ζωμό παντζαριού, γιατί είχα δει πως έτσι η μάνα μου έβαφε τα αυγά το Πάσχα. Είχα πάντα λίγους φίλους και αυτό δεν με ενοχλούσε. Δεν είμαι ιδιαίτερα κοινωνική και το παραδέχομαι. Με ενδιαφέρει περισσότερο ο έρωτας από την φιλία και αυτό πάντα προξενούσε μια μικρή έκπληξη στο περιβάλλον μου, γιατί επικρατεί η ιδέα πως η φιλία είναι το παν και οι φίλοι οι πιο σημαντικοί άνθρωποι της ζωής μας.

Όμως, εμένα με έσωσε ο έρωτας, ο έρωτας με βοήθησε να πιστέψω στον εαυτό μου και ένας έρωτας, όπως ξέρεις –βασικά ένας άνθρωπος ζωής για μένα– με βοήθησε οικονομικά να ανοίξω την δική μου επιχείρηση. Ήμασταν μαζί έξι χρόνια κι ήταν

σα να είμαστε δυο ζωές. Όταν πέθανε, ξύρισα το κεφάλι μου, χτύπησα τατου, άρχισα να πίνω και να χάνω τον εαυτό μου. Τα μαλλιά μάκρυναν, τα τατου έμειναν (μια χαρά είναι και ειδικά αυτό που λες ότι είναι το αγαπημένο σου, το αγαπώ κι εγώ πολύ), έκοψα από το ποτό και ξεπέρασα την πρώτη, άγρια φάση του πένθους για τον Θανάση. Είσαι ο πρώτος άνθρωπος μετά από εκείνον που κατάφερα να κοιτάξω διαφορετικά. Εννοώ, ερωτικά. Συγχώρεσέ με αν είμαι υπερβολικά ευάλωτη, εύθικτη και ευεξάπτη. Έχω περάσει πολλά. Δεν προσπαθώ να δικαιολογηθώ, να επικοιωνήσω θέλω. Με ενδιαφέρει να με καταλάβεις.

Σε γενικές γραμμές μου αρέσουν τα απλά πράγματα. Να βλέπω ταινίες ως τα ξημερώματα, να ζωγραφίζω στο χαρτί γυναικεία προφίλ με τέλειες μύτες για να ξεχνάω την δική μου, να ακούω καλές μουσικές, να τρώω γλυκά. Μ' αρέσει ο ήλιος, μ' αρέσει να κάθομαι από κάτω του και να ψήνομαι το καλοκαίρι, λατρεύω την άμμο και δε με νοιάζει αν χώνεται παντού και λερώνει τα πάντα. Σκέφτομαι ότι κάθε κόκκος άμμου, κάποτε ήταν μια μεγάλη πέτρα και σκέφτομαι ότι συνεχίζει την ύπαρξή της ανάμεσα από τα δάχτυλα των ποδιών μου και χαμογελάω. Τα βουνά τα αγαπώ επίσης, απλά δεν είμαι τόσο καφούρα μαζί τους όσο είμαι με την θάλασσα. Τι δεν μ' αρέσει: Δεν μ' αρέσουν τα μπαρ, προτιμώ τα καφενεία. Δεν

μ' αρέσουν τα Χριστούγεννα και οι γιορτές, μελαγχολώ. Δεν μ' αρέσουν τα αυγά ιδιαίτερα – ομελέτα δεν τρώω, θυμάσαι; Δεν μ' αρέσουν οι άνθρωποι που συνεχώς με προτρέπουν να χαμογελάω και να είμαι θετική. Δεν μ' αρέσουν οι άνθρωποι που τα παρατάνε, που αποφεύγουν. Αυτό είναι το χειρότερό μου. Ούτε εκείνοι που πατάνε πάνω σε άλλους ανθρώπους για να πετύχουν κάτι. Μάλλον αυτό είναι το εντελώς χειρότερό μου.

Σε γενικές γραμμές, νιώθω ότι είναι πολύ λίγοι οι άνθρωποι που έχουν καταφέρει να με διαβάσουν και να με καταλάβουν, να με νιώσουν. Δεν χωράω πουθενά και δεν ταιριάζω απολύτως πουθενά. Κάποιο κουτάκι κάπου δε θα συμπληρώνω, κατάλαβες; Μοιάζει κουλ η εμφάνισή μου, αλλά δεν μπορώ τους «κουλ». Δεν αντέχω τα στέκια τους. Τις μουσικές τους. Έχω νυχάδικο, αλλά τρώω τα νύχια μου. Είμαι λεπτή, αλλά δεν πάω γυμναστήριο. Κάπου πάντα δεν κολλάω και ίσως οι άλλοι μπερδεύονται μαζί μου και δεν τους παρεξηγώ. Η απλότητα, η αμεσότητα και ταυτόχρονα η πολυεπιπεδικότητα (υπάρχει αυτή η λέξη; Είσαι και φιλόλογος) που γνωρίζω ότι διαθέτω, μπερδεύει και αποσυντονίζει τους ανθρώπους, ειδικά στις μέρες μας που τα πάντα καθορίζονται κυρίως από την εικόνα και όχι από την ιστορία του καθενός μας.

Ήθελα να σου πω ότι δεν με πειράζει πάρα πολύ που έχεις αποφύγει να με ξανασυναντήσεις. Απλώς,

δεν χρειάζεται να κάνεις τέτοιου βαθμού ghosting. Κι εγώ θα σταματήσω να σε πρήζω να πάμε για παγωτό στον ήλιο. Θα πρέπει να θυμάμαι πως είσαι πιο του χειμώνα. Μου το είχες πει αυτό. Αυτά προς το παρόν, Φιλιά πολλά.

Υ. Γ. 1 Το μαγαζί με τα χαρτιά περιτυλίγματος που λέγαμε βρίσκεται στην Ιχτίνου 4.

Υ. Γ. 2 Εγώ τα λέω χρόνια ότι αυτός ο Σκορπιός στους πλανήτες μου με έχει γαμήσει.

Υ.Γ. 3 Ο καιρός θα φτιάξει, σύντομα θα ξεκινήσουν τα πρώτα μπάνια και θα είμαι χαρούμενη, το ξέρω, ακόμα και αν δεν κολυμπήσουμε ποτέ δίπλα δίπλα ή αγκαλιά.

Κατερίνα

